

LBRIS

We know
books

*Dacă te-aș
mai avea o dată*

Mirela-Elena Matieș

#bestseller

Chișinău • București

2022

Prima parte: Iubirea	5
Începutul.....	7
Excursia.....	13
Conflicte și cereri în căsătorie.....	19
Locul de muncă	27
Boli și regrete.....	33
Amintiri din copilărie	39
Vacanța la mare.....	47
Insula Ovidiu	53
Anunț neașteptat.....	59
Germania.....	67
Conferința	77
România.....	85
Decizia finală.....	101
Împreună până la capăt	109
A doua parte: Despărțirea	117
Un nou început.....	119
Banii nu aduc fericirea.....	127
Cadouri cu surprize.....	133
Ziua de naștere	141
Caritate de calitate	149
Întâlnire cu surprize.....	157
Vânătoarea de case	167
Liniște și pace.....	175
Aflarea adevărului.....	185
Pregătiri, invitații și rochii de mireasă.....	193
Ultima noapte împreună	199
Petrecerea burlăcițelor	207
Nunta	215
Înmormântarea	225
Epilog	235

LBRIS

We know
books

Iubirea doare, acesta este adevărul...

Prima parte:

Iubirea

Dragă Alec,

Am căzut în plasa iubirii tale.

Te iubesc și te-am iubit dintotdeauna, iar dragostea mea va pluti continuu în jurul sufletului tău, asemeni dansului etern al inelelor lui Saturn. Imaginează-ți că sunt atât de atașată de tot ceea ce înseamnă persoana ta, încât acum nu mai mă poți da la o parte, chiar și dacă ai dori acest lucru. În viața mea nu am fost așa, te rog să mă înțelegi, dragă Alec. Sunt într-un punct în care nu te mai pot lăsa. Dacă tu ai face acest lucru, m-ai ruina. Nu o face! Înțeleg că nu am fost o femeie-model pe care o poți arăta viitorilor copii, dar mă pot îndrepta. Doar jură-mi dragostea ta.

Voi părea ca o idioată acum și, bine, poate sunt. Nu am știut că vei avea această influență asupra mea. Viața mea întregă s-a schimbat de când am dat de tine, mă înțelegi? Mai acordă-mi doar o singură șansă. Doar una, ultima! Promit! Te rog, întoarce-te la mine!

Te voi aștepta la vechiul apartament, până mâine în zori. Dacă nu vei veni, îmi voi da seama de răspunsul tău și voi pleca în Londra, la niște foste prietene de facultate. Oricare ar fi decizia ta, ți-o voi respecta, și te voi iubi în tăcere.

Cu multă dragoste,

Ariana.

Începutul

Când l-am întâlnit pentru prima oară pe Alec, eram în ultimul an la Facultatea de Limbi Străine din București, pe filiala de germană-rusă. Nu numai că adoram ceea ce făceam, dar eram cu adevărat îndrăgostită de aceste două culturi care mi-au deschis orizontul mult mai larg. Cât despre el, acesta terminase Facultatea de Sociologie și Asistență Socială la Cluj, apoi se mutase în București și începuse lucrul la o organizație caritabilă foarte drăguță.

Ceea ce m-a atras la el era faptul că se purta frumos cu toată lumea. Nu exista persoană care să nu fi beneficiat de bunătatea lui într-un fel sau altul, iar acest lucru mi s-a părut extrem de prețios, ținând cont că oamenii deveneau pe zi ce trece mai teribili.

Nu, nu a fost iubire la prima vedere, dacă asta vă întrebați. A fost mai mult o tolerare reciprocă, din cauza faptului că el încerca să îmi arate ce trebuia să fac în cadrul asociației ARCADES, iar eu îl refuzam, dorind să par femeia independentă ce, de fapt, nu prea se descurca și cerea ajutor în sufletul ei prea mândru. Practic, acea asociație era destinată pentru a oferi terapie, workshop-uri, ședințe de consiliere pentru părinți, pentru copiii cu autism, cu ADHD și așa mai departe. Eu eram voluntară din pură întâmplare, deoarece cum îmi căutam loc de muncă, o firmă s-a oferit să mă ia drept traducător. Partea proastă era că aceștia cereau să am anumite ore de voluntariat. Și uite-așa, am ajuns să fiu voluntară la asociația ARCADES, dar și să îl întâlnesc pe Alec, care lucra acolo.

El era un tip foarte energetic, vorbăreț, dornic să ajute cât mai mult, și adora să le ofere terapie copiilor, micuții fiind chiar încântați de „domnul psiholog”. Eu doar împărțeam fluturași pe stradă, participam la străngeri de fonduri și ocazional mai traduceam dintr-o limbă-n alta, dacă dădeam de vreun copilaș englez, german sau rus, lucru care chiar s-a și întâmplat. Frieda Schelling era cea mai dulce

fetiță cu ochi albaștri și păr blond deschis, împletit mereu în două codițe. Familia ei era una de fermieri, dar care observaseră că le mergea mai bine în România decât în Germania. Majoritatea terapiilor erau pentru ca ea să se obișnuiască mai bine cu limba română și să fie mai deschisă față de ceilalți copii.

Totuși, revenind la povestea de dragoste dintre mine și Alec, lucrurile s-au mai îmbunătățit după a treia sau chiar a patra lună de voluntariat. Se întâmpla ca, după o strângere de fonduri din centrul vechi al Bucureștiului, să înceapă a ploua cu găleata. Evident, ne-am strâns toate lucrurile și ne-am adăpostit în fața unui restaurant foarte aranjat, genul acela de restaurant cu domni îmbrăcați în costum și femei cu rochii strălucitoare, crăpate într-o parte. Nu ne vorbeam cine știe ce, mai mult domnea o tăcere stânjenitoare, până când un chelner s-a apropiat de noi și ne-a cerut să plecăm din fața restaurantului cu lucrurile noastre, deoarece speriam clienții și părea că făceam reclamă.

– Ce fel de cerere mai e și asta? întrebă Alec, în timp ce își strânse mâinile la piept. Nu fac nicio reclamă, domnule, încerc doar să feresc de ploaie posterele astea, zise el, arătând spre uriașele cartioane colorate pe care scria „Fii mai bun!” și „Zâmbește: îți stă bine!”.

Chelnerul se uită la el cu o privire nemulțumită și deranjată, deoarece evident nu se aștepta la un asemenea răspuns. Acum că mă gândesc la evenimentul acela, nici eu nu m-am așteptat la asta. De obicei era atât de bun, încât accepta orice i se zicea. Îi plăcea să fie „pacifist”, după cum se descria el însuși.

Cu ultima fărâmă de răbdare, bărbatul ne mai rugă încă o dată să plecăm din fața restaurantului cât mai repede posibil.

– Nu am de gând să plec de aici, înțelege asta odată! protestă Alec, ieșindu-și din fire. Aici m-am pus și aici voi sta până se oprește ploaia, și nimeni nu mă va putea lua, nici dacă aduce macaraua!

Cred că ultima replică i-a fost de ajuns chelnerului pentru a înțelege că nu aveam să ne mișcăm prea curând. Așa că a plecat, lăsându-mă din nou cu băiatul acesta care îmi puneă acum atât de multe semne de întrebare. Nu prea îl băgasem în seamă, ce e drept,

mai mult mă gândeam cum să scap mai repede de voluntariat, ca să ajung acasă și să mă pun să dorm, lucru total normal pentru o studentă în ultimul an. Dar în momentul acela mi-a atras atenția mai mult decât de obicei.

Stătea sprijinit de unul din pereții exteriori ai restaurantului, jucându-se ceva joc cu mașini pe telefon, când m-am apropiat de el fără să îmi dau seama. Avea părul puțin ud din cauza stropilor de ploaie, ceea ce îi dădea și o înfățișare drăguță, să fiu sinceră.

– De ce nu ai vrut să plecăm? am întrebat.

Alec își ridică ochii din telefon, surprins de faptul că am vorbit cu el fără să țip. Avea niște ochi căprui închis, aproape negri. Mă întreb dacă vreo fată s-a pierdut în ei vreodată, la fel cum m-am pierdut și eu în lunile care au urmat. Bănuiesc că nu voi afla niciodată.

– Poftim? Scuze, nu am fost atent, zise în timp ce își închise telefonul. Jocurile astea sunt chiar captivante.

– De ce nu ai vrut să plecăm? am repetat, zâmbind.

Citiseram undeva că dacă zâmbești unei persoane, acea persoană s-ar putea să capete încredere mai multă în tine ca să ți se destăinuie. A meritat să încerc și asta.

El dădu din cap reflectând asupra întrebării, gândindu-se la un răspuns plauzibil. Până la urmă, se rezumă la ceva scurt, dar care în inima mea a mișcat o piesă importantă.

– Nu puteam lăsa posterele să fie udate de ploaie. Le-au făcut copiii și au însemnătate pentru mine.

Am zâmbit din nou, dar de data asta din suflet. Când s-a oprit ploaia, am luat totul și ne-am întors la sediul organizației. Nu am pomenit nimănui de ceea ce s-a întâmplat la restaurant. A rămas micul nostru secret.

În următoarea săptămână de voluntariat, l-am salutat prima oară din propria inițiativă. A fost din nou surprins, dar i-a apărut un zâmbet larg după câteva secunde. Atunci când a vrut să îmi explice ceva legat de un tabel pe care trebuia să îl creez, l-am lăsat, nu m-am mai opus.

După două săptămâni, m-a invitat să mâncăm shaorma într-un părculeț mic din sectorul 1. Am acceptat. Tot atunci am acceptat să

„*ERDIS* | *www.erdiskit.ro*”
Îi fiu și iubită, când i-am zis „Dă” cu gura plină de mâncare. Și tot atunci, a cam avut parte de ketchup pe față. Dar a meritat.

Din punct de vedere filozofic, iubirea se presupune a fi ceva efemer, de o singurătată cumplită, o rană permanent deschisă ce așteaptă să fie apăsată cu nervozitate din nou și din nou. Pentru Platon, „*nu există un capăt fizic al drumului - și aceasta face miracolul iubirii*”. Iubirea este un sentiment bazat pe atracție sexuală, și nimic mai mult. Oare așa să fie?

Nu am fost niciodată interesată de științele astea ce îți dădeau bătăi de cap mereu. Eram mai mult genul acela de fată cu dicționare în brațe, care aștepta să străbată lumea în lung și-n lat. Totuși, Alec era absorbit în totalitate de sociologie, filozofie și alte științe sociale. Avea o bibliotecă imensă, aranjată pe genuri de cărți, iar majoritatea rafturilor erau umplute filozofic, de sus până jos. Îi plăcea să stea seara pe balconul deschis, ce dădea spre strada principală, citind diferite teorii ai marilor filozofi, psihologi și sociologi. Nu știu cum putea citi în gălăgia aceea infernală ce venea din stradă, dar el mi-a spus că asta îl liniștea.

– Îmi amintește de faptul că nu sunt singur, îmi răspunse liniștit, sorbind din ceaiul de mentă.

– Dar mă ai pe mine! am râs forțat. Și pe familia ta. Toată lumea e alături de tine.

– Până când? Oamenii se nasc, trăiesc și mor subit. Privește în jos! îmi arată el șoseaua plină de mașini, văzută de la penultimul etaj al unui bloc de zece etaje. Oricând două automobile se pot ciocni, iar în unul dintre ele poate fi chiar familia mea. Nu știu când va veni sfârșitul fiecăruia, așa că prefer să îmi amintesc constant că nu sunt singur.

Am contemplat la răspunsul lui pentru câteva secunde, apoi am dat din cap aprobator și am intrat în apartament, lăsându-l adâncit în gândurile sale. Probabil că principala noastră problemă a fost faptul că nu am comunicat foarte mult. Ezitam să îl întreb la ce se referea când îmi explica astfel de teorii, iar în cele din urmă, lipsa de comunicare ne-a adus sfârșitul. Nu eram pasionată de chestiile de care era el pasionat. Pentru mine, ceea ce spuneau niște oameni

morți despre viață era complet inutil, fiindcă până la urmă, fiecare și-o trăia după propriile reguli. Pentru el, însă, acele cuvinte erau însuși viața.

După aproximativ patru luni de relație, timp în care țin să menționez că absolut totul a mers ca la carte, s-a apropiat vacanța de Paște. Eu nu mai mergeam la facultate pentru aproape două săptămâni, dar eram destul de stresată din cauza ultimei sesiuni de care mai aveam parte în calitate de studentă în ultimul an. Alec avea liber de la locul de muncă pentru o săptămână, pe care trebuia să o petrecem la o pensiune din Brașov cu niște prieteni apropiați. Eram tristă pentru faptul că nu puteam să mergem și la părinții mei să îi vizităm, ei locuind în alt județ. Alec avea liber de la lucru șapte zile, din care cinci le petreceam la Brașov. Am lăsat excursia spre ai mei pentru altă dată.

Pe Natalie și George i-am cunoscut din întâmplare, dar cred cu tărie că ne-au fost puși în cale pentru a lega o prietenie extrem de strânsă. Natalie era și ea în ultimul an de studenție, ca asistentă medicală, iar George absolvise deja Facultatea de Inginerie Aerospațială din cadrul Universității de Politehnică București, fiind inginer la compania aeriană Tarom. Pe scurt, totul mergea bine.

Niciodată nu am crezut că o excursie va putea să schimbe întreaga viziune pe care o aveam despre o persoană, dar a făcut-o. Odată ce am ajuns la pensiunea unde aveam cazarea, ne-am instalat în camere, iar eu am fost atât de fascinată de faptul că totul era atât de rustic. Dulapurile erau din lemn, măsuța de cafea era din lemn, tablourile de pe pereți aveau imagini din vremurile de demult. Nu era neîngrijit, dacă la asta vă gândiți, era pur și simplu învăluit într-o atmosferă de pace și puritate, mai ales cu munții care se iveau prin geamurile largi. M-am simțit fericită cu alegerea pe care am făcut-o asupra pensiunii. Alec era și el fascinat, deși se vedea pe fața lui că oarecum îi lipsea gălăgia constantă cu care era obișnuit în apartamentul său. Mie categoric nu îmi lipsea.

M-am îmbrăcat cât mai lejer am putut, deoarece nu prea îmi păsa de înfățișarea pe care o aveam. De mică mi-am spus să nu judec o carte după copertă, iar la fel am făcut și cu oamenii. Ce rost avea să

te aranjezi, dacă oricum lumea avea să gândească orice despre tine, cu sau fără cercei de aur, cu sau fără rochiță de firmă. Hainele aveau să fie rupte, mâncate de molii sau uitate în spatele dulapului. Toate acestea se întâmplau după o perioadă de timp, și aceasta este o obișnuință iremediabilă a tuturor persoanelor.

Alec mă aștepta pe terasă, uitându-se spre munții ce se înălțau spre cer. Erau frumoși, într-adevăr, dar mie îmi plăcea mai mult nisipul și briza mării. Bănuiesc că asta era încă o diferență între noi doi.

– Ești gata să mergem afară? am întrebat. Cred că Natalie și George ne așteaptă deja. Peste două zile este Paștele și sunt atât de entuziasmată! Nici n-ai idee! am exclamat, dând din mâini alert. Dar apoi, am observat privirea lui rătăcitoare și absentă. S-a întâmplat ceva? am zis, prinzându-l de mână.

Ca și scos din transă, Alec se uită la mine, arătându-și zâmbetul atât de bine exersat. Deși eu de fiecare dată când îmi etalam zâmbetul, mi-l demonstrem mai mult pentru a beneficia de încrederea celorlalți, bărbatul din fața mea mai mult și-l purta ca o mască. O altă greșeală pe care am făcut-o a fost că niciodată nu l-am întrebat ce îl frământa atunci când era la ananghie. El mereu ajută, dar uitasem faptul că și acesta era o ființă, și până la urmă și el trebuia ajutat la rândul său.

– Sunt bine, replică scurt. Mergem? zise, întinzându-mi mâna.

Am râs, ignorând privirea lui absentă de acum câteva secunde, și am deschis ușa energică.

– Stai, am uitat cheile de la cameră în sertar. Mergi înainte, te prind eu din urmă.

Am rostit un „Bine” șoptit, și am închis ușa cu un pocnet micuț.

Acesta, dragii mei, a fost momentul în care am închis și ușa camerei, dar și ușa relației noastre. Nu am fost iritată de faptul că și-a uitat cheile, doar pur și simplu am simțit că ceva nu este în regulă. Și așa era.

Excursia

Brașovul este un oraș minunat. În tot acest timp în care am stat la pensiunea de acolo, am văzut o groază de lucruri pe care le-am adorat din toată inima mea. Am cumpărat și un magnet de frigider, deoarece îmi pusesem în minte să iau unul din fiecare oraș vizitat. Locația mea favorită a fost cetatea Râșnov, mai ales atunci când am urcat sus de tot și am putut vedea orașul. Miile de locuințe de dimensiunea unor furnici, zgomotul orașului ce nu se auzea de la o așa depărtare, absolut totul constituia un peisaj mirific. Natalie a fost de ajutor atunci când ne-a făcut o poză mie și lui Alec, apoi am schimbat rolurile pentru a-i face și ei, împreună cu George. Pe măsură ce înaintam, deveneam mai curioasă, mai energică, dădeam din mâini alert, râzând cu poftă la glumele prietenilor noștri. Am cumpărat până și o cordeluță cu niște urechi de pisică.

– Oh, arăți ca o felină! râse Natalie cu poftă.

– Nu mai spune! comentă George. Să nu zici că vrei și tu una, i se adresă lui Natalie.

Din păcate, chiar acest gând i se infiltră în minte prietenei mele, apoi se năpusti bucuroasă la taraba cu cordeluțe-pisică. Veni înapoi încântată de produsul achiziționat, chiar cu el pe cap.

– Femeile! șuiera Alec amuzat.

După această mică excapadă, am luat un taxi și ne-am îndreptat spre castelul Bran, atât de reprezentativ pentru țara noastră. Acest castel era situat la mai puțin de treizeci de kilometri de Brașov, iar istoria lui era una interesantă, cel puțin din punctul meu de vedere. Sigismund de Luxemburg îi oferii lui Mircea cel Bătrân stăpânirea castelului Bran, dar în anul 1427 a devenit proprietate a coroanei Ungariei. În '20, regina Maria a României a primit castelul Bran în dar, iar aceasta și-a pus în minte să i-l lase drept moștenire fiicei sale,

princesa Ileana. Din păcate, când familia regală a fost expulzată din țară, castelul a revenit sub proprietatea statului român. Scurta istorie pe care o știam despre castelul Bran m-a făcut să fiu și mai fascinată de ceea ce vedeam, contopindu-mă cu persoanele care au trecut pe unde treceam eu, acum o sută de ani, și chiar mai târziu. Mă întrebam cum era dacă eu m-aș fi născut în locul reginei Maria, cum ar fi fost dacă eu aș fi deținut un castel atât de splendid, direct în inima munților.

– Ariana, vino! Uite ce frumoasă e încăperea aceasta! mă strigă Natalie uimită. Se zice că aici și-ar fi petrecut principesa Ileana cea mai mare parte din timpul ei. Nu e minunat?

Am dat din cap aprobator, făcând poze pe furis. Nu mai țin minte fix ce simțeam în momentul acela, dar știu sigur că era un fel de sentiment de fericire, împletit cu unul de curiozitate. Odată ce seara se lăsă peste noi, parcă luminile făceau ca peisajul să fie scos din povești și mai intens. Adoram lucrul acesta. Mi-am așezat capul pe umărul lui Alec și l-am întrebat cum se simte. Mi-a răspuns că este bine, deși a zis-o doar cu jumătate de gură.

– La ce te gândești? l-am întrebat, în timp ce am încercat să fac un selfie.

– Ar fi fost mai frumos de eram numai noi doi, atât.

Am închis camera de fotografiat și m-am uitat după Natalie și George. Din fericire, nu erau prin preajma noastră. Am răsuflat ușurată și m-am apropiat de Alec, sărutându-l ușor pe obraz. Degetele sale s-au împletit cu ale mele, iar pentru un moment, chiar m-am simțit ca regina Maria alături de regele ei, în castelul din bătaia lunii pline.

– Nu am fi putut să le zicem nu, dragule. Plus, nu strică să petrecem Paștele cu cineva.

Cuvintele mele nu au părut atât de convingătoare, dar Alec totuși m-a aprobat.

– Promiți că vom merge doar noi doi într-o vacanță, la vară? a întrebat, plin de speranță în glas.

– Promit pe degetel, am răs eu. Dar acum nu mai fi așa bosumflat și bucură-te de moment!

După această confesiune a supărării lui, l-am tras după mine prin toate camerele ce mai trebuiau vizitate. Nu a ripostat. Ba chiar a încercat să glumească și el, lucru ce l-a făcut pe George să se simtă mai bine, deoarece până atunci crezuse că îl supăraseră pe Alec, fără să vrea.

Poate că filozofia chiar nu greșește când spune că iubirea e doar o rană mereu deschisă, pentru că ajungem să fim răniți de cei pe care îi adorăm, chiar și dacă aceștia nu au cea mai mică intenție de a ne răni. Iubirea doare, acesta este adevărul. Nu știu dacă compatibilitatea mea cu Alec era acceptabilă sau nu, dar un lucru e sigur: l-am iubit din tot sufletul meu și aș fi dat orice ca să îl văd fericit, deși uneori trebuia să îmi sacrific propria fericire pentru asta. Nu spun că el nu a făcut lucrul acesta, sunt perfect conștientă că l-a făcut. Însă uneori mi-aș fi dorit să nu îmi fi sacrificat fericirea pentru altcineva, ci să o fi fructificat alături de cineva care m-ar fi acceptat cum sunt. Alec nu încerca să mă schimbe, însă eu mă schimbam pentru el, voit sau nu. Acest lucru nu era sănătos și m-a costat amar. În momentul în care îți dai seama că te schimbi pentru persoana de lângă tine, trebuie să fugi. Fugi cât te țin picioarele pentru că mai apoi nu știi dacă vei fi capabil să faci asta. Libertatea este un concept la fel de iluzionist ca și vestita replică „*Viața e frumoasă!*”. Nu e frumoasă. Nu în totalitate. Avem darul de a strica pe orice punem mâna.

Oricum, zonele vizitate au fost uimitoare. Niciodată nu o să îmi pot scoate din minte fericirea pe care am avut-o în acele momente. După ce am terminat cu aceste două destinații, am luat un taxi pentru a merge în centrul Brașovului. Aveam nevoie de mâncare, precum aveam nevoie de aer. Deși nu eram o persoană care mânca mult, simțeam nevoia să îi ofer organismului combustibilul necesar pentru a putea funcționa în continuare. Nu am comandat nimic extravagant, ba chiar pot spune că a fost ceva ce comandă fiecare persoană când merge undeva: cartofi prăjiți cu șnițel. Ce altceva ar alege românul nostru? Ca și băutură, am ales un ceai de mentă. Mereu clasic.

– Și, ce planuri aveți după ce termină Ariana facultatea? întreabă George, încercând să inițieze o mică conversație până să vină chelnerul cu mâncarea comandată.

LRDIS | We know
books

M-am uitat la Alec din instinct, sperând că el va vorbi de data aceasta. Pe toată durata zilei a fost extrem de tăcut, și speram ca măcar la masă să vorbească. Mă simțeam jenată de faptul că trebuia să vorbesc mereu, doar ca să nu fie evident că Alec nu are această dorință. Îmi plăceau George și Natalie. Nu aveam de gând să le fac o impresie proastă.

– Bănuiesc că nu se va schimba nimic, înafara faptului că și ea va avea un loc de muncă, răspuse Alec la subiect.

– De fapt, chiar mi s-a oferit un loc de muncă, doar că trebuie să am ceva ore de voluntariat în spate. Voi putea fi traducătoare la o firmă, mă bag eu în vorbă, zâmbind.

– Ei, asta nu am știut, comentă Natalie tristă. Noi am dori să ne mutăm din București după ce termin cu anul acesta de studenție, surâde aceasta, ținându-l de braț pe George. Visul meu este să stau la mare! Sau poate chiar în altă țară. Ce spui, dragă?

– Vom vedea, replică George scurt, deoarece veni mâncarea. Poftă bună tuturor!

Mâncarea a fost extrem de bună, iar prețul chiar unul accesibil. În seara aceea am râs, m-am comportat de-a dreptul copilăresc, dar am fost fericită. În cele din urmă, Alec se dezgheță de tot, își comandă băutura alături de George, însă se și amețise. Natalie mai îmi făcea din când în când cu ochiul, filmându-i pe cei doi amețiți, bucurătoare că vom avea poze și videoclipuri de șantaj. Cine s-ar fi gândit că Alec, un bărbat care nici nu voia să audă de băutura, se amețise la un restaurant din Brașov? Nimeni! Și totuși, uite-l aici, venind spre mine cu obraji rozalii, cântând de zor. Îmi apucă mâna stângaci, șoptindu-mi la ureche:

– Îmi acorzi acest dans?

Nimeni nu dansa, mi-am spus în minte, uitându-mă prin sală. Și totuși, valsul care răsuna prin toată încăperea, cântăreții care aveau un talent extraordinar, toate astea se contopeau superb. Habar nu aveam ce să îi răspund.

– Alec, nu cred că...

Însă nu am apucat să îmi termin propoziția. Acesta nu așteptă niciun răspuns, și mă apucă de talie strâns. Pașii noștri formau un

dans complicat, dar îmbibat în amor. Tensiunea creștea pe zice-trece, iar cei de la mese se opriră din mâncat, uitându-se la noi. Într-o secundă în care mi-am luat ochii de la Alec am văzut o pereche de bătrâni ce se puseră și ei la dans, iar după aceștia puteam să jur că erau și Natalie cu George.

La un moment dat, Alec se opri din dans.

– Ia bagă și o populară! strigă el înflăcărat.

Cântărețul răsă și le făcu semn colegilor săi pentru a începe o nouă melodie. Nu după mult timp, în toată sala răsuna o moldovenească ca la carte. Oamenii aplaudau și fluierau. Acum majoritatea erau în picioare și dansau. În jurul nostru s-a creat o horă din o mulțime de oameni, iar eu cu Alec, Natalie, George eram în interiorul ei.

În seara aceea am dansat precum a dansat Cenușăreasa la balul prințului. Prințul meu era atât de roșu la față și atât de plin de viață, încât nu mă puteam opri din a mă uita la el. Avea o aură atât de strălucitoare, încât era imposibil de evitat.

Cred că am stat la restaurantul respectiv până la ora unu noaptea, apoi am venit înapoi la pensiune cu mare greutate. Eu și Natalie eram în regulă, nu pusesem gura pe băutura. În schimb, dragii noștri bărbați se cam atașaseră de lichidul acesta atât de înșelător, iar acum de abia se puteau ține pe picioare.

– Alec! Vrei să îți spun o glumă? întrebă George, în timp ce săraca Natalie trăgea de el. Vrei să prinzi iepurele?

– Da! răspuse Alec vesel.

– Atunci ascunde-te după boschete și fă ca morcovul! răsă George tare, zgâlțâindu-se.

În final, am ajuns înapoi la pensiune, iar eu cu Natalie ne-am luat rămas-bun ușurate. Ea intră împreună cu iubitul ei într-o cameră de la parter, însă eu am avut ceva de furcă până să urc cu Alec la etaj. I-am luat cheile din buzunar și am deschis ușa camerei noastre, făcându-i semn să intre. Acesta se trânti direct în pat cu un *buf* asurzitor.

Nu a fost atât de rău pe cât credeam că o sa fie. Recunosc, am fost nervoasă din cauza că la început el nu vorbea deloc, dar spre seară se dezmetici din supărarea sa. A reacționat ca un copil, totuși.